

Ένας οπιομανής μάρτυρας του Χριστού (Δρ. Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Υπεύθυνος Περιεχομένου Πεκμπουσίας)

/ [Πεκμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Μάρκος Ji Tianxiang υπήρξε ένας αξιοσέβαστος χριστιανός, που μεγάλωσε σε μια χριστιανική οικογένεια στην Κίνα του 19ου αιώνα. Ήταν ηγέτης της χριστιανικής κοινότητας, ένας καλός γιατρός που υπηρετούσε τους φτωχούς δωρεάν. Δυστυχώς όμως κάποια στιγμή αρρώστησε με πολλούς πόνους στο στομάχι, τους οποίους διαπίστωσε ότι μπορούσε να ανακουφίσει μόνο με όπιο. Λόγω της ιδιότητάς του, είχε πρόσβαση στο φάρμακο, το οποίο βέβαια εκείνη την εποχή δεν ήταν μία απαγορευμένη ουσία. Σύντομα όμως ο Τζι εθίστηκε στο φάρμακο, με τρόπο ντροπιαστικό και σκανδαλώδη για τη μικρή κοινότητά του.

Καθώς η εικόνα του επιδειωνόταν ενώ παρέμενε πιστό μέλος της χριστιανικής κοινότητας, ο Τζι αγωνίστηκε να ξεπεράσει τον εθισμό του μέσα από το μυστήριο της εξομολόγησης. Δυστυχώς, όμως η κατάστασή του δεν παρουσίαζε καμιά

βελτίωση. Σε μια προσπάθεια να τον συγκλονίσει και να επιτύχει κάποιο αποτέλεσμα, ο πνευματικός του τού επέβαλε μετά από λίγα χρόνια το επιτίμιο της απαγόρευσης στην προσέλευση στα εκκλησιαστικά μυστήρια.

Αυτό υπήρξε ένα βαρύ πλήγμα για τον πιστό Τζι. Αποξενώθηκε έτσι από τους δικούς του, μιας και η υπόληψή του καταρρακώθηκε. Μετά από μια περίοδο πειρασμού και έντονης δοκιμασίας, μέσα στη θερμή προσευχή του συνειδητοποίησε ότι ο Χριστός εξακολουθούσε να τον αγαπά, παρά την αδυναμία της σαρκός του. Πίστεψε μέσα του ότι ο Χριστός σταυρώθηκε και γι' αυτόν επίσης, ανεξάρτητα από το πάθος από το οποίο δεν μπορούσε να απαλλαχτεί. Κι αυτό του έδωσε κουράγιο να παραμείνει στερεός στην πίστη του για τουλάχιστον 30 χρόνια! Για 30 χρόνια έμενε εκτός εκκλησιαστικής κοινωνίας, προσευχόμενος ωστόσο συστηματικά να μπορέσει να νικήσει το πάθος του, να παραμείνει στο δρόμο του Κυρίου και να του δοθεί η ευκαιρία να αποδείξει την αγάπη του στο Θεό. Και κάποια στιγμή προέκυψε αυτή η ευκαιρία.

Μεταξύ 1899-1901, το εθνικιστικό κίνημα των «Πυγμάχων» (Μπόξερς) στράφηκε εναντίον των αλλοδαπών και των χριστιανών που ζούσαν στην Κίνα. Η οικογένειά του (έξι εγγόνια, ο γιος του και δύο κόρες του) με δεκάδες άλλους χριστιανούς οδηγήθηκαν στη φυλακή. Ο Μάρκος Τζι αντιμετώπισε τη δοκιμασία με πλήρη καρτερία. Καθώς τους μετέφεραν στον τόπο του μαρτυρίου και άρχισε να προδιαγράφεται το μαρτυρικό τους τέλος, ένας εγγονός του τον ρώτησε με φόβο: «Παππού, πού πηγαίνουμε;». «Πηγαίνουμε στο σπίτι, στο αληθινό μας σπίτι», ήταν η απάντηση του ήρεμου γέροντα.

Και στο δεσμοτήριο πάντως, η αντιμετώπιση που συνάντησε δεν άλλαξε ιδιαίτερα: οι ομόπιστοί του, ακόμη και οι συγγενείς του, τον είχαν απομονωμένο. Πίστευαν ότι εξαιτίας του εθισμού του και της έλλειψης του οπίου, θα «έσπαζε» και θα ήταν ο πρώτος που θα αρνούνταν τον Κύριο και θα έριχνε το ηθικό των υπολοίπων...

Οι θείες βουλές όμως είναι διαφορετικές: ενώ ο Τζι δεν ήταν ποτέ μέχρι τότε σε θέση να νικήσει τον εθισμό του, τελικά η επιμονή του συνοδεύτηκε με τη θεία χάρη. Κανένας κίνδυνος δεν μπόρεσε να τον κλονίσει, κανένα βασανιστήριο δεν τον έκανε να τρέμει. Άντεξε πλήρως καθώς ήταν αποφασισμένος να ακολουθήσει τον Κύριο που δεν τον είχε εγκαταλείψει ποτέ.

Ο Τζι παρακάλεσε τους δεσμώτες του να τον σκοτώσουν τελευταίο. Ήθελε να συμπαρασταθεί στους δικούς του, την ώρα του μαρτυρίου τους. Η επιθυμία του έγινε σεβαστή και τους κατευόδωσε όλους, εμψυχώνοντάς τους. Στο τέλος, οδηγήθηκε κι εκείνος στο θάνατο, ψέλνοντας ύμνους της Παναγίας.

Η κοινότητα στην οποία ανήκε, παρόλο που του στέρησε τα μυστήρια για τρεις δεκαετίες, τον κατέταξε τελικά στους αγίους της και τον όρισε ως προστάτη των ναρκομανών.